

РЕШЕНИЕ

№ 27422

гр. София, 17.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева

Полина Величкова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **8777** по описа за **2024** година докладвано от съдия Красимира Милачкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ (ИАМН) срещу решение от 06.06.2024г. по НАХД № 15958/2023г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение (НО), 132 състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № НП-76/02.11.2023г., издадено от изпълнителния директор на ИАМН. С НП на основание чл.229, ал.1 от Закона за здравето (ЗЗ) на Н. П. Н. е наложена глоба в размер на 500 лева за нарушение на чл.86, ал.1, т.3 от същия закон. Ответникът в писмено становище оспорва касационната жалба като неоснователна. Прокурорът намира, че същата е основателна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, ХХ касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е основателна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа

на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че решението е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всеотрядно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил. Въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав не споделя. Както е посочено в мотивите на решение № 1698/15.03.2022г. по КАНД № 11479/2021г. на Административен съд София град, VII касационен състав, „Опазване здравето на гражданите като състояние на пълно физическо, психическо и социално благополучие, е формулирано като национален приоритет от чл. 2 от 33, и е гарантирано от държавата чрез принципите на равнопоставеност при ползване на здравни услуги и осигуряване на достъпна и качествена здравна помощ. Раздел I на Глава трета от 33, озаглавен "Достъпност и качество на медицинската помощ", в текстовете на чл. 79 и чл. 80 разпорежда, че медицинската помощ в Република България се осъществява чрез прилагане на утвърдени от медицинската наука и практика методи и технологии, като качеството на медицинската помощ се основава на медицински стандарти, утвърдени по реда на чл. 6, ал. 1 Закона за лечебните заведения и Правилата за добра медицинска практика. Разпоредбата на чл. 81 33 прогласява принципите, при които се реализира правото на медицинска помощ. Посочените в НП като нарушени правни разпоредби предвиждат, че като пациент всеки има право достъпна и качествена здравна помощ (чл. 86, ал.1, т. 3 33), както и че правото на достъпна медицинска помощ се осъществява при прилагане на принципа на зачитане правата на пациента (чл. 81, ал. 2, т. 4 33). Зачитането на определени права на физическите лица, може да доведе до насрещни задължения. Правото на пациента на достъпна и качествена здравна помощ следва да бъде зачетено от болничните заведения и медицинските специалисти, които предоставят или осигуряват тази здравна помощ. Разпоредбите на чл. 86, ал. 1, т. 3 и на чл. 81, ал. 2, т. 4 от Закона за здравето са бланкетни и установяват общи принципи и права за поведение, но това не налага извод за необходимост от отмяна на НП на това основание. Важното е, че нормите се съдържа онова изискване всеки пациент да получи качествена помощ и да се зачитат неговите права. На лекаря е вменено задължение да предоставя качествена медицинска помощ на пациента и да зачита неговите права. Всяко поведение, което се намира в противоречие с тези стандарти се явява противоправно. Разпоредбите на чл. 81 и чл. 86 от Закона за здравето следва да се тълкуват като съдържащи правила за поведение, които да се спазват от медицинските специалисти. В случая неоказването на качествена здравна помощ по смисъла на чл. 86, ал. 1, т. 3 от 33 се изразява в неправилно интерпретиране, при което дежурният лекар, специалист по образна диагностика, не е разчел напълно травматичната увреда, за която в последствие е проведено оперативно лечение.

Несъобразяването с тези принципи, които същевременно са и правила за поведение, несъмнено води до осъществяване на административно нарушение, с което се нарушава правото на качествена медицинска помощ. Следва се обърне внимание на заложеното от законодателя право на „качествена здравна помощ“. Неправилното разчитане на изследване, водещо до последващата оперативна намеса за пациента не може да обоснове извод за спазване на критерии качество при оказване на медицинска помощ“. С решението е потвърдено НП, издадено срещу ответника на същото основание, влязло в сила на датата на постановяване на това съдебно решение – 15.03.2022г. Следователно, процесното нарушение, извършено на 03.02.2023г., е повторно по смисъла на § 1, т.5 от Допълнителните разпоредби към ЗЗ. Извършването му е несъмнено установено. От съдържанието на представената по делото медицинска документация безпротиворечиво се установява, че пациентът се е явил в лечебното заведение в изключително увредено състояние. Така, в анамнезата, изложена в листа за преглед от 03.02.2023г., е посочено, че пациентът се оплаква от отпадналост, болки и чувство за натиск в областта зад гръдната кост и задух; болките са със сила 7 от 10, прекъснати, тъпи, като притискане или стягане, разлети в областта зад гръдната кост в ляво, с ирадиации към гърба, пулсиращи, усиляващи се при физическо натоварване. Оплакванията започнали в деня на прегледа около 07:00. Общото състояние на пациента от тогава до момента на прегледа се влошавало. Отбелязано е придружаващо заболяване артериална хипертония. Това описание в достатъчна степен обективира значително увреждане на здравето, за установяване на което не са необходими специални знания. При тези обстоятелства, лекарят, извършил образното изследване, който при това е имал значителен професионален опит, като не е намерил причината за състоянието на пациента в това изследване, е могъл и е бил длъжен да предприеме необходимите постъпки за извършване на друго такова – ехокардиография и компютърна томография с контраст. В приетото по делото заключение на съдебно-медицинска експертиза изрично се посочва, че рентгенографията не е метод за установяване на дисекация на аортата, а диагнозата се поставя с ехокардиография и верифицира компютърна томография с контраст. Вещите лица изрично поясняват, че на рентгенографията не се виждат нарушения. Именно поради това извършилият я лекар е следвало да предприеме допълнителни изследвания, от които да се установи причината за тежкото състояние на пациента. Като не е сторил това, той е нарушил изискването на закона да предостави качествена здравна помощ. Ирелевантно за неговата отговорност е обстоятелството, че всеки от останалите лекари, оказали здравна помощ в случая, е имал същото задължение. С оглед изхода на делото ответникът следва да заплати направените по делото разноси и юрисконсултско възнаграждение в полза на ИАМН. Последното съдът определя на по 80 лв. за всяка инстанция, съобразно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Разноските са дължими на ИАМН, която е юридическо лице съгласно чл.7а, ал.2 от Закона за лечебните заведения.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, XX касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 06.06.2024г. по НАХД № 15958/2023г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 132 състав и вместо него постановява: ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № НП-76/02.11.2023г., издадено от

изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“.

ОСЪЖДА Н. П. Н., с ЕГН [ЕГН], да заплати по сметката на Районен съд София сумата 1175,58 лева (хиляда сто седемдесет и пет лева и петдесет и осем стотинки) – разноси по делото.

ОСЪЖДА Н. П. Н., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ сумата 160 (сто и шестдесет) лева – юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.